

Eva Andreas
Tunadalskyrkan, Köping 180527
Apg 10:1-48 "Plötsligt händer det"

Plötsligt händer det, ja så säger ett reklamerbjudande. Men när vi läser apostlagärningarna kan vi gång på gång få se hur faktiskt det oväntade händer, hur Gud själv tar tag i saker och människor bara förvånas över det som sker. Men samtidigt verkar det finnas en förutsättning: En nära relation till Gud, en vana att ta sig tid till bön och eftertanke, att man lärt sig lyssna in hans tilltal, för då har Gud möjlighet att tala, att visa sin väg vidare.

Och när man läser om allt detta, som upprepas gång på gång med olika personer, så blir det också idag en utmaning att ta honom på allvar, inte för att vi kan prestera fram det oväntade, men så att vi kan bli bra på att lyssna till honom, bli bra på att ta oss tid med honom och sedan kunna göra det han säger. För eftersom löftet om helig ande gäller också i dag, så har ju inte Gud förändrats utan vill leda oss steg för steg allt djupare in i sin visdom och sitt råd, och låta oss få vara hans förlängda arm till människor som behöver det. Jag vill berätta om ett av alla de tillfällen när Gud överraskar, och det är en berättelse som står i Apostlagärningarna 10, och det är så viktigt att Lukas som skrev boken efter att noga ha efterforskat allt, återger Petrus upplevelse fyra gånger i olika sammanhang.

I Cesarea i nordvästra Judéen bodde Cornelius, en officer i den romerska armén, tillsammans med sin familj. Han var romare men sympatiserade med den judiska tron, och hade ett gott anseende bland befolkningen. Men trots att han bad, och gav allmosor som en rättrogen jude, så var han inte omskuren, d v s han hade inte fullt ut gått över till att bli jude, och räknades därför som hedning, - med andra ord en som stod utanför den judiska gemenskapen, och därför fick inte judar umgås med honom eftersom han betraktades som oren.

I Joppe ca 4 mil från Cesarea bodde Simon, en garvare som var kristen. Han hade fått besök av Petrus, aposteln som hade varit tillsammans med Jesus. Petrus hade med Guds hjälp dels botat en förlamad man, dels uppväckt Tabita eller Dorkas som hon kallades,

från de döda, och detta hade lett till en väckelse i staden och Petrus stannade där ett tag.

När Cornelius en dag som vanligt tog sig tid för bön, fick han besök av en ängel. Ängeln konstaterade att Gud hade hört Cornelius böner och att nu skulle något ske som skulle ge honom frälsning. Och så fick han budet: du ska sända några av dina män till Joppe för att hämta Petrus som bor hos garvaren Simon, och så ska du lyssna till vad han har att säga. Cornelius kände inte dessa män men gjorde som ängeln hade bett honom. Han sände i väg sina män och så bad han släkt och vänner att komma hem till hans hus i lagom tid till att de skulle komma tillbaka, det tog ju några dagar att gå sträckan fram och tillbaka.

Ungefär samtidigt i Joppe, var Petrus i bön uppe på taket och fick se en syn. Han såg som en duk som sänktes ner och i den var alla tänkbara djur, och en röst hördes som sa; Petrus, slakta och ät! Petrus blev alldeles förskräckt, för han hade ju från barnsben lärt sig att vissa djur var orena och inte skulle ätas, bara tanken var obehaglig. Men så sa rösten: Vad Gud har förklarat för rent ska inte du göra till orent. Tre gånger fick han höra samma budskap från rösten och sedan lyftes duken upp.

Petrus var förvirrad och förvånad, vad kunde detta betyda? Förmodligen anade han att det hade en mycket djupare betydelse än det han skulle äta, för han kom nog ihåg att Jesus hade sagt att det inte var det som man åt som förorenade utan det som kom från hjärtat och som kommer inifrån, människornas onda tankar.

Och under tiden han satt där på taket och funderade kom Cornelius utsända män och knackade på dörren. Innan Petrus ens hade fått budet att de frågade efter honom sade anden till honom: Här är tre män som söker dig. Gå genast ner och tveka inte att följa med dem, det är jag som har sänt dem. Det blev en ledtråd för Petrus, synen handlar om människor,

Petrus lydde andens uppmaning och tog med sig några av sina kristna vänner och följde med Cornelius män till Cesarea. Han visste inte vad som väntade men hittade en förväntansfull skara samlade. Han mötte människor som han betraktat som orena, och tidigare inte

skulle ha befattat sig med, men som Gud förklarat för rena i och med den syn han hade fått. Och därför kunde han också med frimodighet predika för dem.

Jesus Kristus – han är allas herre. 37Ni känner till det som har skett i hela Judéen, med början i Galileen efter det dop som Johannes predikade: 38hur Jesus från Nasaret blev smord av Gud med helig ande och kraft och hur han vandrade omkring och gjorde gott och botade alla som var i djävulens våld; Gud var med honom. 39Vi kan vittna om allt han gjorde både på den judeiska landsbygden och i Jerusalem. Honom hängde de upp på en träpåle och dödade. 40Men Gud uppväckte honom på tredje dagen och lät honom visa sig, 41inte för hela folket utan för vittnen som Gud i förväg hade utvalt, nämligen för oss som åt och drack med honom efter hans uppståndelse från de döda. 42Han gav oss uppdraget att förkunna för folket och vittna om att han är den som Gud har bestämt till att döma levande och döda. 43Om honom vittnar alla profeterna att var och en som tror på honom får syndernas förlåtelse genom hans namn.”

Skildringen är inte fullständig för det står inget om frälsningsinbjudan eller överlåtelse, men av skildringarna efteråt förstår vi att det måste ha skett, människor kom till tro, Cornelius och hans hus blev frälsta och räddade. Men däremot hände något annat, och det var det som fick Petrus att förstå sin syn fullt ut. Gud gjorde inte skillnad på människor – utan Lukas berättar om att medan Petrus ännu talade föll den heliga anden över alla som hörde hans ord, och Petrus och hans kristna vänner som blev vittnen till allt hörde hur alla talade med tungor och prisade Gud. Och sedan blev de döpta i Jesu namn.

Nu hände något nytt i frälsningshistorien. Genom att Gud kopplade samman människor som normalt aldrig skulle ha mötts och genom sin stora nåd gav dem samma gåva som på pingstdagen, utvidgades arbetet med att sprida evangeliet. Dittills hade det bara varit judar som fått del av det, nu var det öppet för alla, och tack och lov för det, annars hade inte vi kunnat mötas här idag.

Löftet om helig ande finns redan i Joels bok: Det skall komma en tid då jag utgjuter min ande över alla. Era söner och döttrar skall profetera, era gamla män skall ha drömmar, era unga män se syner.

Och innan Jesus lämnade lärjungarna för att återgå till sin himmelska tillvaro gav han löftet: Ni skall få kraft när den heliga anden kommer över er, och ni skall vittna om mig i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns.

Nu gick den senare delen av detta löfte i uppfyllelse; det fanns inte längre några gränser, allt var möjligt, och Gud själv bekräftade det genom att ge sin helige andes gåva till hedningarna. Och Paulus skriver i Gal 3:28: Här finns inte längre jude eller grek, slav eller fri, man eller kvinna, alla är ett i Kristus Jesus.

Vi har ganska lätt att precis som Petrus fastna i traditioner, i "så har vi alltid gjort" och inte kan man göra så, Och när vi tänker på församlingen, på verksamheten är det lätt att fastna i mönster och hur det ska vara. Men tänk om Gud vill överraska oss med nya möjligheter, och ge nya utmaningar precis som han gjorde till Petrus, och visa oss sin väg vidare. Han har lovat oss att leda oss, han har lovat att ge oss vishet när vi ber om det, men det är upp till oss att skapa förutsättningarna för att kunna lyssna, för att kunna ta emot. För det kräver förmodligen ett visst mått av stillhet, av närhet, av tid för att kunna urskilja det han säger eftersom vi hela tiden har ett sådant brus av information, av saker som händer omkring oss, och en massa måsten.

I Hesekiels bok berättas om en syn profeten fick om det nya templet. I synen fanns en man med mätsticka som visade olika saker.

I kap 47 berättas om en ström som flyter från templet – det som kallas tempelkällan, en symbol för allt det Gud vill ge till sitt folk och där beskrivs en utveckling: Han mätte upp 1000 alnar och lät mig vada genom vattnet som nådde mig till fotknölnarna. Han mätte upp 1000 alnar till och lät mig vada genom vattnet som nu nådde mig till knäna. Han mätte upp 1000 alnar till och lät mig vada genom vattnet som nu nådde mig till midjan. Han mätte upp 1000 alnar till. Nu var det en flod, jag kunde inte vada över den, Vattnet var så djupt att man måste simma.

Jag tror att det är likadant med att lyssna in Guds tilltal, på vilket sätt det än sker. Om det är genom en ängel, en syn, genom Guds ord, genom bönen så får vi ta steg för steg och fördjupas och lära oss

förstå undan för undan, och det är inget vi blir färdiga med utan hela tiden får fortsätta med. Först kanske det handlar om att våga doppa tårna och bara ställa sig i vattnet och märka att det fungerar; kanske att ta sig lite mer tid för bön och bibelläsning och tänka till vad kan det här betyda för mig, för församlingen; och sedan våga sig djupare och djupare och märka att det hela tiden finns nya upptäckter att göra tillsammans med honom. Det är inte alltid det bara är positivt, ibland kan det innebära tillrättavisningar och uppmaningar att ta tag i olika saker. Men när det händer så är han också där och hjälper oss vidare. Det stannar inte i det jobbiga utan han ger ny kraft, och ger av förlåtelse och upprättelse. Och då är det också så gott att veta att vi inte är ensamma utan att den helige ande, hjälparen hela tiden vill stötta oss, vill utrusta oss och använda oss. Ibland kan vi överraskas av någon av andens gåvor och får vara i tjänst för honom på ett nytt sätt, och då behöver vi inte vara rädda om det händer, utan säga: tack för att jag får vara en del i det du gör.

Syftet är inte att visa min egen duktighet, utan att visa på Jesus, att precis som Petrus få berätta om honom i möjliga och omöjliga sammanhang. Petrus skriver själv i sitt första brev: Ni skall alltid vara beredda att svara var och en som kräver besked om ert hopp. Men gör det ödmjukt och respektfullt. Vi får göra det i full förvisning om att Jesus ord stämmer: Mig är given all makt i himlen och på jorden, Jag är med er alla dagar intill tidens slut.

AMEN